

UNIVERSUL

Universul meu perfect!

Înainte de a începe să-mi deschid Universul meu către voi, prin a-l descrie cât e de frumos, aş începe prin a vă spune cine sunt eu.

O fată obișnuită, a cărei pasiune este să scrie. Scriind, îmi formez un mic Univers perfect, acolo unde eu controlez ceea ce se întâmplă.

Așadar, încep prin a spune că : Universul meu e dintr-o lume aparte, o lume în care totul este fantastic, doar cu gânduri pozitive și cu speranțe care se vor transforma în realitate. Universul meu este unul deosebit, format din armonie, pace și veselie, iar tristețea nu este prezentă niciodată. Pentru mine, universul meu este un loc în care toate gândurile bune și speranțele se transformă în realitate.

Mulți dintre noi, așa își imaginează Universul, sau mai degrabă așa își doresc să fie viața lor, dar oare este bine să fie așa, să avem noi tot controlul a tot ce urmează să ni se întâmple și să acționăm în sens invers, atunci când ne urmează ceva rău?

Oare am mai putea să dăm ochii cu răul, grijile și problemele din viața de zi cu zi, dacă am avea puterea să schimbăm tot răul de care ne e teamă sau care urmează să ni se întâmple imprevizibil?

Dacă ar exista Universul perfect, nu cred că mi l-aș dori, ci mai degrabă aş lua ce-i bun din Universul unde trăiesc și aş ajuta cu ce pot, în a-l face perfect, dar nu atât de perfect încât să fie totul perfect.

Pornesc de la ideea că fiecare persoană din jurul nostru este diferită, așadar fiecare are plusuri și minusuri, ajungând la concluzia că nimeni nu-i perfect.

Atunci de ce să ne dorim un Univers perfect, când noi nu suntem atât de perfecți încât să-l merităm?

Universul meu perfect este acela unde am trăit și trăiesc, unde de la primii pași făcuți în picioare, am căzut și mereu m-am ridicat, pentru a-mi perfecționa mersul, unde am crescut cu frica de albine, unde am jucat șotron și am învățat și să pierd și să câștig, unde mi-am câștigat și pierdut prieteni și unde familia a fost mereu aproape de mine.

Crescând și înaintând în vârstă, grijile, nevoile și problemele, te urmăresc. Ajungi atât de disperat încât strigi după AJUTOR. Un Univers perfect, pierdut de griji și nevoi ți-ar prinde bine, dar ce folos, dacă ți se oferă de ce ai nevoie, fără nici un efort?

Ai mai știi cum să te ridici singur, devenind mai puternic?

Călimara cu cerneală

Când cauți răspunsuri, înseamnă că te întrebi. Dacă te întrebi, înseamnă că refectezi. Dacă reflectezi și încă nu ți-ai răspuns, înseamnă că fie nu ești mulțumit de răspunsuri, fie răspunsurile sunt multe și nu te hotărăști să te oprești la unul.

Consider că, avem dreptul să visăm și să ne dorim un Univers perfect, dar niciodată din teama de a nu face greșeli, să ne comportăm și să arătăm că suntem perfecți, când defapt nu suntem ceea ce părem.

Trebuie să învățăm să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne punem mai des întrebări cu privire la noi și apoi să sperăm la un Univers mai bun.

Aș putea să mă uit în jurul meu pentru a ști cine sunt și să caut în ceilalți, răspunsuri cu privire la mine, să aștept ecoul acțiunilor mele să-mi vorbească, pentru a mă putea recunoaște?

Aș putea să mă uit în interiorul meu și să încerc să mă înțeleg? Aș reuși oare să fiu obiectivă, să -mi recunosc defectele, instinctele care mă pot trăda, lipsa multor calități și multe altele?

Aș putea să mă recunosc în faptele mele? Mă reprezintă ele însă pe mine, îmi vorbesc ele despre cine sunt sau mai degrabă despre ce trebuie să fiu?

Aș putea să mă uit în oglindă și să gasesc acolo cea care sunt sau mai degrabă imaginea a ceea ce sunt fără neapărat a fi?

Aș putea să închid ochii și să visez la cine sunt sau la cine aș putea fi? Asta ar însemna să mă schimb cu totul, ar însemna să fiu perfectă, ar însemna să fiu Dumnezeu, când eu sunt defapt, om.

Aș putea să închid ochii și doar să mă aud. Cine ar putea să-mi vorbească înafară de mine ?

Aș putea să respir, sperând că aș inspira și ceva din ceea ce sunt, din cine sunt, expirând tot ceea ce nu vreau să fiu. E oare posibil?

Aș putea să privesc spre orizont, sperând să-mi creionez acolo imaginea celei care sunt, sau a celei care aș putea fi?

Aș putea să....

Dacă aș ști cine sunt, m-aș împreuna cu Universul. Neștiind, conștientizez de ce sunt aici și de ce trăiesc. Conștientizând, pot fi om. Fiind om, pot greși, iubi, dăruși și ierta. Făcând asta sunt uman. Fiind uman, pot fi eu, pot exista.

Obreja Lavinia-Lucia